

Η μάχη της κάθηπης

**σημαίνει παραίτηση από τις υποθέσεις που μας αφορούν,
σημαίνει ανάθεση των ζωών μας σε άλλους...**

Έχουμε μπει για τα καλά σε μια μακρά προεκλογική περίοδο. Μια περίοδο που πάντα σήμαινε παύση και ειρήνευση των κοινωνικών αντιστάσεων και διαμαρτυριών, πολύ περισσότερο την τελευταία περίοδο που οι αντιστάσεις είναι από ισχνές έως ανύπαρκτες. Και όπως κάθε εκλογικό πανηγύρι έχει κι αυτό τα μεγάλα του «στοιχήματα»: 4 χρόνια πριν ήταν το «δημοσιονομικό χρέος», η αντιμετώπιση της «ανθρωπιστικής κρίσης» και η «πληρωμή των δανείων με την κοινωνία όρθια». Τώρα είναι η «επιστροφή στην κανονικότητα», η «επιστροφή στην ανάπτυξη»...

Το σύνθημα «**επιστροφή στην ανάπτυξη = επιστροφή στην κανονικότητα**» προϋποθέτει αφενός την κοινωνική αποδοχή και νομιμοποίηση των «αναπτυξιακών πολιτικών» με όρους επιταχυμένης λεπλασίας εργασιακών σχέσεων, τόπων και περιβάλλοντος. Και αφετέρου προσπατεί την απόλυτη αօρατότητα ενός τεράστιου κοινωνικού κομματιού ντόπιων και μεταναστών-τριών που διαβιούν στα όρια της απόλυτης ή σχετικής εξαθλίωσης. Γ' αυτά τα κοινωνικά κομμάτια, τώρα που ο φτηνός ανθρωπισμός και οι «δημοκρατικές ευαισθησίες» σφύριξαν λήξη και τα δακρύβρεχτα ρεπορτάζ των ΜΜΕ αντικαταστάθηκαν από αυτά που μιλούν για την «άνοιξη των καταναλωτών» και την «αισιοδοξία που επιστρέφει», η μόνη συστημική απάντηση είναι η αօρατότητα, τα συσσίτια και «επιδηματικές πολιτικές». Και για τους μετανάστες-τριες η σκληρή καταστολή και οι συνθήκες ομπρείας σε υποδομές «φιλοξενίας» ή εκτοπισμού. Η επίπλαστη εικόνα μιας «οικονομίας που επανεκκινεί» είναι το δόλωμα για το γενικευμένο κοινωνικό φαντασιακό της συμμετοχής σε παιχνίδια καταναλωτικού ευδαιμονισμού που κυριαρχούσαν πριν την «κρίση». Είναι το δόλωμα για ένα νέο «Ησυχία-Τάξη-Κατανάλωση»!

Στις γιορτές της δημοκρατίας βεβαίως, αν κάποιος χαίρεται περισσότερο από όλους, είναι οι κάθε λογής φασίστες, ναζίδες και εθνικιστές, ακριβώς γιατί μπορούν νομιμοποιημένα (και επιχορηγούμενοι από κρατικό χρήμα) να εμφανιστούν στο κοινωνικό πεδίο και να διεκδικήσουν το «δημοκρατικό δικαίωμα του εκλέγεσθαι», να πάρουν άπειρο τηλεοπτικό και διαφημιστικό χρόνο για να σπείρουν τις εθνοπατριωτικές ρατσιστικές ρητορείες τους. Από τους κουστουμάτους ναζίδες της χρυσής αυγής (οι οποίοι ως γνήσιοι απόγονοι του Λεωνίδα κάνουν δηλώσεις μετάνοιας, αλληλοφαγώνονται και αλληλοκαρφώνονται στα δικαστήρια με απαράμιλλη ελληνική λεβεντιά για να αποφύγουν τη φυλακή και φιλάνε όποια εφοπλιστική και εκδοτική κατουρημένη ποδιά για να βρουν ισχυρούς συμμάχους), ως την ελληνική λύση του Βελόπουλου (ο οποίος ψήφιζε με χέρια και πόδια μνημόνια όταν ήταν βουλευτής της ΝΔ), τα ξεπλύματα του ΛΑΟΣ του Καρατζαφέρη και τους αρχαιόπληκτους ψεκασμένους Σωρραίους...

Όσον αφορά τις ευρωεκλογές, με μια ΕΕ σε βαθιά «υπαρξιακή κρίση», έχουν χρωματιστεί -όχι μόνο εδώ αλλά και παντού στο ευρωπαϊκό έδαφος- με ένα κυρίαρχο ψευτοδίλημμα: «ανάσταση της ΕΕ των πολλών» ενάντια στη «δεξιά νεοφιλελεύθερη λιτότητα και την ακροδεξιά» ή οριστική ταφόπλακα στο «όραμα της ενωμένης ευρώπης»; Προσδευτισμός/φιλελεύθερισμός ή ευρωσκεπτικισμός, δεξιά και ακροδεξιά; Πέρα από όσα χωρίζουν τις «δυνάμεις του Καλού» (φιλελεύθεροι, σοσιαλδημοκράτες και αριστεροί) και τις «δυνάμεις του Κακού» (δεξιά και φασίστες), χρειάζεται να δούμε την ουσιαστικότερη συσχέτισή τους. Και αυτή δεν είναι παρά η εντεινόμενη ανάγκη του συστήματος να «θωρακιστεί» και ταυτόχρονα να προωθεί μια γενικευμένη επίθεση και λεπλασία στις τάξεις των εκμεταλλεύμενων αλλά και στο περιβάλλον.

Ο συστημικός πόλος του προσδευτισμού, όχι μόνο δεν είναι διατεθειμένος να επιφέρει τις ελάχιστες ρηγματώσεις στο νεοφιλελεύθερο υπόδειγμα και το κράτος ασφάλειας (βαθιές κοινωνικές ανισότητες, ποινικοποίηση και αποκλεισμός τεράστιων κοινωνικών κομματών, καταστολή των αντιστεκόμενων) αλλά στηριζόμενος σε ανέξοδες για το σύστημα μεταρρυθμίσεις πουλάει δημοκρατία, ευαισθησία και ολίγη από αναδιανομή «πλούτου» με παγίωση μιας ξεφτιλισμένης επιδηματικής πολιτικής.

Επιπλέον, είναι αυτός ο ίδιος ο προοδευτισμός που έκανε και συνεχίζει και κάνει κοινό, γενικευμένο και τετριμμένο τον εφιάλτη: την εξαθλίωση τεράστιων κοινωνικών κομματιών με το βάθεμα της εκμετάλλευσης (με την προσχηματική επίκληση πως νοικοκυρεύει τα δημοσιονομικά), τον περιορισμό στοιχειώδων κοινωνικών παροχών (πχ περίθαλψη), τις κοινωνικές διακρίσεις σε όλο το φάσμα της καθημερινής ζωής, την ποινικοποίηση και αποκλεισμό «περιττών» πληθυσμών (πχ τοξικοεξαρτημένοι-ες), τον θάνατο αυτών που δεν χωράνε στην ευρωπαϊκή βάρκα των προνομιούχων (μετανάστες-τριες). Είναι ο προοδευτισμός που, για να ταιμεντώσει τις κοινωνίες του, διέσπειρε τον ρατσισμό απέναντι στους «εισβολείς» -τις χώρες των οποίων είτε λεπλατεί οικονομικά είτε βομβαρδίζει. Διέσπειρε τα εθνικά ιδεώδη -με το πρόσωπα και πάλι των «εθνικών συμφερόντων»-, ξαναέβγαλε τον στρατό στο δρόμο -με πρόσωπα την ασφάλεια-, ενδυνάμωσε τα δικαστικά και αστυνομικά εργαλεία για να αντιμετωπίσει αυτούς που στέκονται απέναντι στην καταπίεση, την εκμετάλλευση και τη λεπλασία. Είναι ο προοδευτισμός που χαριεντίζεται και ενισχύει (πέρα από τη φτηνή «δικαιωματική πολιτική») μια βαθιά επικυρίαρχη πατριαρχία και σεξισμό (από την «αξία της οικογένειας» ως τις διευρυμένες μορφές καταναγκαστικής πορνείας). Από όλα αυτά τρέφεται ο «άλλος πόλος», του «σκοταδιού και της οπισθοδρόμησης». Οι κάθε λογής φασίστες και ακροδεξιοί, με γραβάτες ή μη, από τον Όρμπαν στην ουγγαρία, τον Σαλβίνι στην Ιταλία μέχρι τους ξεφτίλες ναζιτικούς χρυσής αυγής ή τους κάθε είδους Βελόπουλους, νιώθουν ότι παιζουν στο γήπεδο τους. Στην πραγματικότητα εμφανίζονται ως οι καταλληλότεροι, αυθεντικοί αντιπρόσωποι για να πουλήσουν ασφάλεια, ρατσισμό, «εθνικές πολιτικές», «δουλειές σε ντόπιους» (με μισθούς βέβαια που δεν θα θέτουν σε «κίνδυνο την εθνική ανάπτυξη») σε συσκευασία «πατρίς-θρησκεία-οικογένεια» και διατήρησης των λευκών, χριστιανικών προνομίων των «ευρωπαϊκών λαών»...

Όσον αφορά τις δημοτικές- περιφερειακές εκλογές έχουμε καταλάβει ότι πλησιάζουν όχι μόνο από το ότι η πόλη γέμισε με λαμπερά νεανίζοντα πρόσωπα (να είναι καλά το Photoshop) «καλών οικογενειαρχών, έντιμων και μορφωμένων» αλλά και από τα εντατικά μπαλώματα με άσφαλτο στις λακκούβες των δρόμων, την αντικατάσταση στις πλάκες πεζοδρομίων και την εμπορευματική ανάπλαση πλατειών και δημόσιων χώρων.

Εδώ βέβαια αξίζει μια «εύφημος μνεία» στο δήμαρχο Ιλίου Ζενέτο, ο οποίος έχει σπρώξει εκατομμύρια σε εργολάβους ξαναφτιάχνοντας τις πλατείες όλες στο ίδιο μοτίβο: κόβοντας ζωτικό χώρο από τη δημόσια χρήση τους και δίνοντας τετραγωνικά για τραπεζοκαθίσματα στους παρακείμενους εμπόρους (οι οποίοι θα φέρουν και ψηφαλάκια). Αυτή εξάλλου είναι και η κυρίαρχη αντίληψη των τοπικών αρχών για τους ελεύθερους χώρους: τίποτα δεν υπάρχει έξω από την σφαίρα της εμπορευματοποίησης. Μπορεί οι δημοτικοί άρχοντες και υποψήφιοι να κρατάνε τις γελοίες παραδόσεις ενός μικρομεγάλου πολιτικαντισμού, παρ' όλα αυτά οι δήμοι και οι περιφέρειες έχουν -με τα τελευταία θεαματικά πλαίσια όπως το «σχέδιο Καλλικράτης»- αναβαθμίσει τον ρόλο τους και από πελατειακού ιμάντες του κράτους εξελίσσονται σε πυλώνες άσκησης των κρατικών πολιτικών: από τα μεγάλα έργα, ως τις επιδοματικές «προνοιακές πολιτικές», από τη διαχείριση ελεύθερων χώρων (πχ στις γειτονίες μας το πάρκο τρίτου), ως την «εκτόνωση της ανεργίας» (οι δήμοι και οι περιφέρειες ως μεγάλοι προσωρινοί εργοδότες) και τη ρύθμιση των τοπικών οικονομιών με 8μηνες συμβάσεις κοινωνικής ομηρείας.

Δεν υπάρχει καμία μάχη που δίνεται στις κάλπες. Η ψηφοφορία έρχεται να «διευθετήσει» την ανάγκη λήψης απόφασης με την επικράτηση της πλειοψηφούσας άποψης, η οποία αντιπροσωπεύει θεωρητικά τα συμφέροντα των πολλών. Ούτε λόγος βέβαια για το πώς διαμορφώνεται η γνώμη των πολλών, πόσες «αιρετικές» γνώμες θάβονται, πώς κατασκευάζεται η περίφημη κοινή γνώμη και πώς εντέλει ένα μεγάλο κομμάτι των κοινοτήτων έχει αποκλειστεί από οποιαδήποτε διαδικασία λήψης απόφασης (πχ μετανάστες-τριες) ή μπορεί και να την απαρχώνει ή να αδιαφορεί (αυτό δείχνουν εξάλλου και τα μεγάλα ποσοστά αποχής). Αυτό που ζρύμε ως καθημερινότητα είναι φτιαγμένο για να εξυπηρετεί την εξουσία και τα συμφέροντα συγκεκριμένων τάξεων. Η «μεγάλη γιορτή της δημοκρατίας», οι εκλογές, είναι ο «συμμετοχικός τρόπος» για να δηλώσουν οι υποτελείς τάξεις, πως συναινούν στο να συνεχίσουν οι ζωές τους να καθορίζονται από τις αξίες του κόσμου της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

Η «μάχη της κάλπης» είναι μόνο παραίτηση από τις υποθέσεις που μας αφορούν.

Δεν υπάρχει «ψήφος διαμαρτυρίας», ούτε και «ψήφος καταμέτρησης δύναμης» όπως λένε τα αριστερά κόμματα. Η ψηφοφορία είναι ένα κοστούμι ραμμένο στα μέτρα της δημοκρατίας, δεν μπορεί να προκαλέσει καμία ρήξη. Όλα τα υπόλοιπα είναι παραμυθάκια για να γεμίζουν τα «αντιστασιακά» κομματικά μαντριά.

Η ενεργητική συνειδητή αποχή από τις κάλπες δεν είναι «μια ακόμη διαμαρτυρία», ούτε διεκδικεί για τον εαυτό της τίτλο της «λύσης σε όλα». Είναι κάτι πολύ διαφορετικό: είναι μια αρχή για να μπλοκάρουμε την κουλτούρα της παραίτησης και της ανάθεσης, είναι ένα δημιουργικό σημείο αντίστασης. Απέναντι στις κάλπες, την ανάθεση, τη διαμεσολάβηση, τη δημοκρατία τους, να στήσουμε τις καθημερινές ρηγματώσεις στο υπάρχον σύστημα και τους θεσμούς του μέσα από αντιεραρχικές και αντιεξουσιαστικές μορφές αλληλεγγύης και αυτοοργάνωσης. Ας πάψουμε να πιστεύουμε παθητικά, ότι η μόνη δυνατή κοινωνική οργάνωση είναι αυτή που ζρύμε. Κάθε μικρό οδόφραγμα στην καθημερινότητα των προσταγών, οι μικρές και μεγάλες αντιστάσεις, η ανυπακοή στους νηγεμόνες, είναι και μια ακόμη κουκίδα στο ανεξούσιο σύμπαν της ατομικής και κοινωνικής απελευθέρωσης.

ΨΗΦΟ ΣΤΟΝ ΚΑΝΕΝΑ – ΦΩΦΟ ΣΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ, ΟΙ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ, ΟΙ ΕΠΙΛΟΓΕΣ ΜΑΣ ΔΕΝ ΧΩΡΑΝΕ ΣΕ ΚΑΛΠΕΣ ΣΥΝΕΙΔΗΤΗ ΑΠΟΧΗ

